

ПА-ПА-ПА-ПИ-РА...
И ПОЗОРИШТЕ

Полако, не гурајте се! Биће пуно позориште, кажу. Кад тамо полупразна или полупуна сала? Да не „давим“ на ту тему – то спада у домен текста при крају прошлог броја. Овдје смо да видимо шта је то што привлачи неке ученике у позориште и да расвијетлимо мистерију: „Не волим позориште“. Сама чињеница да је ово 73. сезона Народног позоришта РС говори сама за себе. Ипак је то квалитет!

И шта је на „менију“? Прву у низу имали смо прилику погледати „Лажу и паралажу“, рађену по драми Ј. С. Поповића. Уобичајена поставка: покондиреност српског живља у времену прошлом. Зар треба наглашавати

да та појава одговара и данашњем друштву?! Дјевојке чији је циљ живот на високој ноzi, те не презају ни од каквог понижења. Па, важно је бити дама, зар не?

Друго што нам је понуђено је изврсна мелодрама „Трамвај звани жеља“, Тенеси Вилијамса. Ово

је, супротно Стерији, прича о љубави и унутрашњим ломовима, незаустављивом губљењу прошлости, урушавању идентитета и рађању човјека новог доба, вођењем страстима, човјека без бога.

Последње што смо имали прилику гледати, а у извођењу Народног позоришта РС, јесте представа „Око у око“, Бранка Бајовића. То је прича која нас води у дубину људске душе. Гледање ове архиизведбе подразумева откривање свијета који је неистражен. Пут до циља је неизвјестан! Циљ је само један тренутак радости, а то је за учеснике представе најнедоступнији циљ у њиховим мрачним животима. Да ли ће успјети?

Ето, имајући у виду ове интересантне садржаје и даље не знам зашто је сала полупразна. Ма лажем, знам!

Али не знам што половина оних који дођу, искористе мрак да мало одспавају?!

Горан Дакић

МИ ДЕЦА СА СТАНИЦЕ
300

Рана зависност од хероина, алкохола, проституција код дјеце... Све ове појаве су, нажалост, саставни дио нашег друштва, његови најмрачнији и најпрљавији сегменти.

Књига „Ми деца са станице 300“ је доказ, застрашујући документ колико зла и гадости има у друштву, колико се моралне прљавштине наталожило међу људима и из дана у дан се шири и покорава чак и оне најчистије душе. Зло звано наркоманија се попут вируса увлачи у све друштвене слојеве и незаустављиво хара, без милости рушећи све границе хуманости, без обзира да ли је ријеч о гротескно деформисаним метрополама или малим, наизглед здравим срединама.

Често слушамо о наркоманији путем медија и разних предавања, али не можемо да тим путем продремо у суштину проблема и докучимо одговоре на питања. Међутим, читајући ову књигу и идентификујући се са јунаки-

њом, Кристијаном, почињемо да схватамо у каквој околини живимо и шта је основни узрок подлијегања наркоманији: несрећне односи унутар породице и друштва. Родитељи, углавном несвјесно, пројектују на дјецу своје неостварене амбиције, и на њима искаљују бијес због својих неуспјеха и проблема. Тада се дјеца осјећају одбаченом од својих најближих. Недостаје им подршка и љубав, те разумијевање вољених бића. Таква дјеца почињу да жуде за пријатељством, за хармонијом у породици и здравом средином, коју нажалост, најчешће не налазе. Онда се јавља потреба да забораве проблеме, да створе имагинарни свијет гдје ће имати оно чега су жељни у стварном животу. Посезање за накортицима даје илузионистичку слику живота. Убрзо долази до губитка контроле тј. зависности. Да би дошли до дроге, јединог извора живота за наркомане, баве се „нечистим“ пословима, криминалом, проституцијом. Живот им се врти око тога како набавити сљедећу дозу. Постају агресивни и нехумани.

Све особине које су до тада мрзили у другима, преливају се у њих саме. Тада почињу да мрзе себе толико да западају у аутодеструкцију. Многи посежу за „златним метком“. Мали број њих се тргне у последњем часу. Процес одвикавања је неизвјестан, пун кризних момената. Чак и онај мали број који успије да се излијечи, цијелога живота је обиљежен и с великом муком носи ту тамну страну свог живота попут терета који свједочи колико је тешко извући се са дна. Књига „Ми деца са станице 300“ говори да је крајње вријеме да се заустави тежња ка потискивању и занемаривању стварних проблема. Поручује да не затварамо очи пред суровом стварношћу, већ да је постанемо свјесни и да се заједничким снагама изборимо да она постане боља, свјетлија и здравија. Тек кад је то схватила, Кристијана је успјела да се одлучно супротстави злу које је снашло, да се извуче из страшног вртлога и да исплива у здрав живот, пун свјетлости и љепоте.

Татјана Вучић ПЗ